Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 624 van 7 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat D. GEENS**
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 23 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 3 februari 2025, dient op 5 februari 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 16 oktober 2025 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 12 december 2025.

1.3. Op 13 januari 2026 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend verstuurd wordt op 15 januari 2026 en die verzoeker aan zijn verzoekschrift voegt als stuk 1.
2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 57/6, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt dat de beslissing niet genomen werd binnen de in de wet voorziene termijn van vijftien werkdagen en verwijt de commissaris-generaal niet te motiveren waarom die termijn niet nageleefd werd. Hij meent dat hij erop mocht vertrouwen dat zijn verzoek niet meer niet-ontvankelijk zou worden verklaard.

Verzoeker kaart vervolgens aan dat het gehoor niet in het Nederlands verliep en afgenomen werd door en *protection officer* als 'behandeld ambtenaar van het EUAA'. Dit maakt volgens hem een miskenning uit van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet daar de taal van het onderzoek Nederlands is en de taalwetgeving in België van openbare orde is. Hij acht ook artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet geschonden daar het gehoorverslag niet de schriftelijke notulering is van de ambtenaar die het verhoor afneemt nu het twee keer vertaald werd. Hij voert aan dat er een tussenkomst was van een tolk, maar nergens uit blijkt tussen welke talen getolkt werd. Hij stelt zich vragen bij de wettelijke grondslag van een gehoor door iemand die geen lid is van het CGVS en kaart aan dat hij niet weet welke nationaliteit de ondervrager van EUAA had, terwijl hij vreest dat die persoon de Griekse nationaliteit had, wat dan weer bijkomende problemen met zich meebrengt. Volgens hem is het administratief dossier niet volledig nu de twee versies niet aanwezig zijn. Hij meent daarnaast dat de onafhankelijkheid van het CGVS in het gedrang komt. Hij stelt zich de vraag of de EUAA onder de noemer "*andere instantie*" valt en twijfelt eraan of het personeelslid van EUAA wel over het nodige diploma beschikt. Het gehoorverslag dient volgens hem nietig te worden verklaard. Hij besluit dat het gehoor problematisch verliep daar het niet afgenomen werd door de ambtenaar of in de taal zoals bepaald in de wet.

Vervolgens meent hij dat de bestreden beslissing geen specifieke informatie bevat over het actueel karakter van zijn statuut in Griekenland en het verblijfsrecht waarover hij zou (kunnen) beschikken. Daardoor kan volgens hem niet worden gesteld dat hij actueel, of op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, nog steeds over internationale bescherming beschikt in Griekenland. Hij preciseert dat hij enkel erkend heeft dat hij tijdens zijn verblijf in Griekenland kon beschikken over een verblijfsstatuut, maar niet dat die thans nog actueel is. Volgens hem moet minstens aangenomen worden dat de actualiteit van zowel zijn beschermingsstatus als de daaraan gekoppelde verblijfstitel ter discussie staat. Hij licht toe dat hij Griekenland verlaten heeft op 5 februari 2025, hij er sindsdien niet meer woonachtig is, hij er geen domicilie meer heeft en de Griekse autoriteiten de verkregen internationale bescherming kunnen intrekken of beëindigen. Volgens hem dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden, met name dat de nodige informatie wordt opgevraagd bij de Griekse autoriteiten over het actueel karakter van de internationale bescherming dewelke hij heeft verkregen en het hieraan gekoppelde verblijfsrecht.

Hij vervolgt dat hij in Griekenland geen bescherming tegen refoulement geniet en dat hij bij terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling. Hij wijst op het gebrek aan huisvesting, voldoende werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland. Hij zou wel degelijk stappen ondernomen hebben om zijn verblijf er op te bouwen, doch zonder succes. Sedert het moment dat hij Griekenland verlaten heeft, namelijk op 5 februari 2025, heeft hij er geen enkel aanknopingspunt meer.

Hij stipt aan dat zijn gedwongen betrokkenheid als getuige/verklarende tegen een smokkelnetwerk de kern van zijn individueel risico in Griekenland uitmaakt. De commissaris-generaal gaat volgens hem voorbij aan het evidente afschrikeffect dat mensensmokkelnetwerken uitoefenen. Hij meent dat onderzocht had moeten worden of hij bij terugkeer naar Griekenland opnieuw traceerbaar en kwetsbaar wordt voor dit netwerk. Hij verwijt de commissaris-generaal niet onderzocht te hebben wat het verlies van zijn documenten concreet betekent bij terugkeer naar Griekenland en de risico's te minimaliseren. Hij acht de motieven met betrekking tot zijn zelfredzaamheid niet correct omdat niet onderzocht werd wat zijn financiële mogelijkheden zijn. Het is niet omdat Griekenland een doorreisland was, dat hij er geen stappen zou hebben ondernomen. Hij wijst erop dat hij sinds zijn verblijf in België stappen onderneemt om zijn verblijf te stabiliseren.

Verder wijst verzoeker op een gezamenlijke brief van tien ngo's en maatschappelijke organisaties in Griekenland van 19 november 2025 gericht aan het Belgisch CGVS/Cedoca waarin aangekaart wordt dat de COI *Greece Assistance to Migrants* van 25 juli 2025 fouten bevat.

Verder kaart hij aan dat zijn situatie nog verder bemoeilijkt wordt door de administratieve problemen die hij er zal kennen. Verzoeker verwijst specifiek naar de volgende bronnen, die hij uitvoerig bespreekt: AIDA/ECRE

Country Report: Greece. Update 2022 van 8 juni 2023, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland* van juni 2022, RSA/PRO ASYL, *Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socioeconomic rights* van maart 2023. Hij besluit dat uit voorgaande landeninformatie blijkt dat er in zijn individuele geval sprake is van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest en dat de toegekende bescherming in Griekenland niet effectief is.

Hij meent dat de onafhankelijke instelling 'RSA' aantoont dat er een vermoeden is van tekortkomingen van de Griekse overheid en verwijt de commissaris-generaal de problemen voor Griekse statushouders te minimaliseren. Uit de meest recente landeninformatie, waarbij hij verwijst naar het laatste verslag van RSA van 7 april 2025, blijkt volgens hem wel degelijk dat de situatie erger is dan deze geschetst in de vroegere rapporten en dat ze georkestreerd wordt door de Griekse autoriteiten. Hij stipt aan dat uit voormeld RSA-rapport onder meer blijkt dat het onmogelijk is voor begunstigden van internationale bescherming om hun rechten af te dwingen. Het is volgens hem niet omdat hij over een vluchtelingenstatus beschikt in Griekenland, dat zijn beschermingsverzoek in België onontvankelijk verklaard moet worden. Verwijzend naar het AIDA-rapport van 2024 stelt hij dat de rechten van internationaal beschermden in Griekenland niet dezelfde zijn dan die van de eigen Griekse bevolking nu statushouders er uitgesloten worden van de mogelijkheid tot gezinshereniging. De commissaris-generaal gaat volgens hem onterecht uit van een gelijke behandeling en toegang tot de basisrechten. Het gaat volgens hem niet op om een dossier zo lang te laten liggen om het dan vervolgens alsnog niet-ontvankelijk te verklaren. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal moet toegeven dat de levensomstandigheden in Griekenland van asielzoekers en vluchtelingen problematisch en precair zijn. In het licht van de omstandigheden beschreven door RSA, acht hij het niet redelijk dat hem verweten wordt geen steun gezocht te hebben in Griekenland, nu hij die toch niet kon krijgen. Hij gaat vervolgens in op de problemen inzake huisvesting, werkgelegenheid en inzake de medische zorgen. Verder verwijt hij de commissaris-generaal een selectieve lezing te doen van de algemene rapporten en benadrukt hij de administratieve problemen inzake de AMKA, AFM en ADET. Hij stelt dat het ook verre van onzeker is of zijn documenten nog geldig zullen zijn bij terugkeer naar Griekenland en meent geconfronteerd te zullen worden met een *catch 21*. Hij stelt dat hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht zal komen in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Hij besluit dat er geen enkel risico is dat het gemeenschappelijke vertrouwensbeginsel in het gedrang komt, ingeval er aanleiding is op basis van de elementen waarover de Belgische autoriteiten beschikken, om over te gaan tot erkenning en dat er op basis van zijn verklaringen, documenten en informatie wel degelijk aanleiding is om over te gaan tot het verlenen van internationale bescherming.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgend nieuw stuk:

- Brief van 19 november 2025 naar het CGVS: *Inaccurate and misleading information in CEDOCA Country of Origin Information Focus: GREECE, Assistance to Migrants report, published 25th July 2025*.

3.2. Op 5 augustus 2026 legt de commissaris-generaal een aanvullende nota neer overeenkomstig (oud) artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, waarbij zij refereert aan volgende nieuwe stukken, waarvan zij de weblinks vermeldt:

- RSA, *Recognised Refugees 2026. Access of beneficiaries of international protection to documents and socio-economic rights*, april 2026;
- COI Focus, *GRECE. Activation de l'AMKA et accès au marché du travail*, 13 februari 2026;
- COI Focus. *GRECE. Accès aux soins de santé et détention d'un AMKA,* 31 maart 2026;
- Cedoca, *COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior*, 17 juni 2026;
- AIDA/ECRE, *Country Report : Greece. Update 2024*, juli 2026.

3.3. Op 11 augustus 2026 maakt verzoeker overeenkomstig (oud) artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarbij hij volgende nieuwe stukken voegt met vermelding van de weblinks:

- RSA, *Recognised Refugees 2026. Access of beneficiaries of international protection to documents and socio-economic rights*, april 2026;
- AIDA/ECRE, *Country Report : Greece. Update 2024*, juli 2026.

4. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil

met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Verzoekers kritiek, dat betrekking heeft op het persoonlijk onderhoud, wordt niet bijgetreden omwille van wat volgt.

5.1. (oud) Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"*§ 1 Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.*
De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2 De vreemdeling dient op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van dit verzoek de hulp van een tolk nodig heeft.
Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.
Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.
In afwijking van voorgaande leden en onverminderd de mogelijkheid voor de minister of zijn gemachtigde om de taal van het onderzoek te bepalen in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties, wordt een volgend verzoek om internationale bescherming, ingediend overeenkomstig artikel 51/8, onderzocht in de taal waarin het vorig verzoek om internationale bescherming werd onderzocht.

§ 3 Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.
Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing."

Bij het persoonlijk onderhoud werd een tolk Arabisch (geïdentificeerd middels anonimiseren als tolk nummer 1894) voorzien en werd er getolkt van het Arabisch naar het Engels.
Omtrent deze wijze van gehoor en vertolking stelde de Raad van State (arrest nr. 185.993 van 3 september 2008):

"2.1.4.1. Overwegende dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker laat gelden, niets in de parlementaire voorbereiding van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet erop wijst dat in deze wetsbepaling ook de taal van de conversatie met de tolk wordt geregeld; dat verzoeker zich daarvoor steunt op de volgende zinsnede in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat de wet van 10 juli 1996 is geworden: "De huidige regeling van onbeperkte vrije keuze van de taalrol leidt ertoe dat men de taalrol kiest waar de vertraging het grootst is en waar zogezegd de kans op een positieve beslissing het grootst is, ook al spreekt de betrokken asielzoeker de taal niet en moet er voor een conversatie met hem een beroep worden gedaan op een tolk" (Parl. St. Kamer, 1995-96, 364 nr. 1, p. 32-33); dat hieruit evenwel niet kan worden afgeleid dat onder het nieuwe regime enkel naar en uit de proceduretaal mag worden getolkt; dat als één van de redenen waarom aan de onbeperkte vrije keuze van de proceduretaal een einde wordt gesteld, er enkel wordt op gewezen dat ook wanneer de asielzoeker zelf deze taal kiest, meestal voor de conversatie met hem nog een beroep moet worden gedaan op een tolk; dat luidens artikel 30 van de Grondwet het gebruik van de in België gesproken talen vrij is en het niet geregeld kan worden dan door de wet en alleen voor handelingen van het openbaar gezag en voor gerechtszaken; dat deze bepaling op zich geen verplichting inhoudt voor de ambtenaren om uitsluitend de taal van hun taalrol te spreken of te gebruiken; dat ook uit deze bepaling niet kan worden afgeleid dat een ambtenaar een andere taal slechts zou mogen spreken of gebruiken indien een formele wetsbepaling hem daartoe machtigt; dat zoals andere wetsbepalingen waarbij het gebruik van een bepaalde taal wordt opgelegd ook artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet restrictief moet geïnterpreteerd worden; dat deze wetsbepaling enkel het taalgebruik regelt bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag; dat het de taal aanwijst die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing; dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden omdat het interview op het

Commissariaat-generaal zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij dit interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal; dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet de jurist die het interview met de asielzoeker afneemt niet verbiedt zich uit te drukken in een vreemde taal en zelfs de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst; (…)" (eigen onderlijning)

Uit voormeld arrest van de Raad van State blijkt dat (oud) artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet verbiedt aan de ambtenaar die het interview met de verzoeker om internationale bescherming afneemt zich uit te drukken in een vreemde taal; het arrest stelt dat (oud) artikel 51/4 evenmin aan de ambtenaar verbiedt "*zelfs de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst".* Aan de ambtenaar van verweerder wordt geen vereiste van bewijs inzake de beheersing van de vreemde taal gesteld.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat er zich tijdens het persoonlijk onderhoud geen vertaalproblemen hebben voorgedaan en dat verzoeker de tolk en alle vragen goed heeft begrepen ("*Begrijpt u de tolk tot nu toe goed?*", "*Ja*", "*mevrouw de tolk, begrijpt u de aanvrager goed?*", "*Ja, dat begrijp ik*" - NPO, p. 2; "*We zijn nu aan het einde van dit interview gekomen en ik heb geen verdere vragen voor u. Heeft u al mijn vragen van vandaag begrepen?*", "*Ja*", "*Heeft u vandaag alle redenen voor uw verzoek om internationale bescherming in België kunnen toelichten, met betrekking tot waarom u niet naar Griekenland kunt terugkeren?*", "*ja*", "*Heeft u de tolk goed begrepen?*", "*Ja*", "*Tolk, heeft u de verzoeker goed begrepen?*", "*Ja, dat heb ik*" – NPO, p. 14). Op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud hebben verzoeker, noch zijn advocaat gewag gemaakt van problemen of moeilijkheden omwille van het gebruik van de Engelse taal door de interviewer.

5.2. (oud) Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de taal van de procedure waarin het onderzoek is gevoerd het Nederlands is. De notities van het persoonlijk onderhoud die zich in het administratief dossier bevinden zijn opgesteld in het Nederlands, de proceduretaal (administratief dossier, "*Transcript van het interview*").

Ook de bestreden beslissing is genomen in het Nederlands. (oud) Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is aldus correct toegepast.

Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat uit (oud) artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk, die de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming vertaalt, dit rechtstreeks moet doen in de taal van de procedure, noch dat de taal van het onderzoek uitsluitend het Nederlands moet zijn. (oud) Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet legt geen verplichting inzake taalgebruik op aan de ambtenaar en de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud. Dat het persoonlijk onderhoud in een andere taal dan de proceduretaal werd afgenomen, brengt bijgevolg geen schending van (oud) artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet met zich mee.

5.3. Verder blijkt dat de notities van het persoonlijk onderhoud tijdens het onderhoud werden opgevraagd en dat deze op 18 december 2025 aan verzoeker werden overgemaakt. Daarnaast werd er een kopie van deze notities aan verzoekers advocaat verstuurd. Verzoeker en zijn advocaat hebben echter nagelaten om opmerkingen over deze notities aan de commissaris-generaal over te maken. De commissaris-generaal wijst verzoeker er bij het bezorgen van deze kopie terecht op dat blijkens (oud) artikel 57/5*quater*, § 3, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet verzoeker wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag vóór het nemen van de beslissing over zijn verzoek om internationale bescherming geen enkele opmerking het CGVS heeft bereikt, *quod in casu*. Bovendien bevat het administratief dossier ook de integrale Engelse versie van de notities van het persoonlijk onderhoud.

5.4. Wat de betrouwbaarheid van de vertalingen betreft, wordt niet aangetoond dat Deepl Pro, niet opgezet is in overeenstemming met de verplichtingen waaraan het CGVS onderworpen is, te meer in de transcriptie van het interview uitdrukkelijk wordt toegelicht dat Deepl Pro een betalende automatische vertaaltool is die de nodige garanties biedt op het vlak van gegevensbescherming (NPO, p. 1). Er wordt hierbij tevens aangegeven dat vertaalde teksten niet worden opgeslagen en niet worden gebruikt voor trainingsdoeleinden met verwijzing naar een weblink inzake dataveiligheid. Daarnaast wordt in de transcriptie van het interview vermeld dat de vertaling nadien werd gecontroleerd door een ambtenaar van het CGVS. Voorts blijkt dat, zoals vermeld in de *disclaimer* en op de website van Deepl, de ingevoerde gegevens niet worden doorgegeven aan derden en ze volledig door Deepl binnen de Europese Unie worden verwerkt (in overeenstemming met de AVG). Bovendien worden de ingevoerde gegevens niet bewaard of gebruikt voor de verdere ontwikkeling van de tool (in tegenstelling tot de gratis versie). Wat betreft de toegang tot de gegevens door Deepl zelf, blijkt dat het CGVS een *Data Processing Agreement* met Deepl heeft gesloten dat de nodige garanties biedt. Zo is de toegang strikt beperkt tot technische ondersteuning en zijn de medewerkers gebonden aan een geheimhoudingsplicht. De integrale versie van deze *Data Processing*

Agreement bevindt zich in het administratief dossier (AD CGVS, landeninformatie, *Data Processing Agreement according to Art. 28 General Data Protection Regulation (GDPR)*, van 11 juli 2023).

De Raad stelt vast dat hieruit blijkt dat Deepl Pro de nodige garanties biedt op vlak van veiligheid, gegevensopslag en gegevensverwerking binnen de EU en opgezet is in overeenstemming met de verplichtingen waaraan het CGVS onderworpen is, te meer ook wordt aangegeven dat deze vertaling werd gereviseerd door het CGVS.

5.5. Waar verzoeker de inzet van EUAA-medewerkers hekelt die als 'behandelend ambtenaar' het persoonlijk onderhoud afnemen, herinnert de Raad eraan dat (oud) artikel 57/5*ter* van de Vreemdelingenwet het CGVS de mogelijkheid biedt om personeel van een andere instantie tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van het persoonlijk onderhoud.

(oud) Artikel 57/5*ter*, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen roept de verzoeker minstens eenmaal op voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.*
De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald door de Koning.
Wanneer een groot aantal vreemdelingen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de praktijk onmogelijk is om tijdig het in het eerste lid bedoelde onderhoud af te nemen, kan de minister met instemming van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslissen om het personeel van een andere instantie tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van dit onderhoud. In dergelijke gevallen krijgt het personeel van die andere instantie vooraf de relevante opleidingen zoals door de Koning bepaald voor het personeel van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen."

Deze bepaling beoogt de omzetting van voormalig artikel 14 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn).

In dit wetsartikel wordt nergens gespecificeerd dat met 'een andere instantie' uitsluitend een Belgische instantie wordt bedoeld. De interpretatie van dit artikel wordt nader toegelicht in de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen:

"*Het organiseren van een persoonlijk onderhoud door de Commissaris-generaal waarbij elke verzoeker minstens eenmaal de kans krijgt de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten is een praktijk die reeds jarenlang wordt toegepast op het CGVS. Deze praktijk werd reeds vastgelegd in het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Gezien het persoonlijk onderhoud als een fundamenteel beginsel en waarborg geldt in de behandelingsprocedure van een verzoek om internationale bescherming is het aangewezen het principe van het persoonlijk onderhoud eveneens op te nemen in de wet.*

De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald bij koninklijk besluit, zoals nu reeds het geval is in het hogervermelde koninklijk besluit van 11 juli 2003.
Het derde lid voorziet de mogelijkheid om bij situaties van een groot aantal gelijktijdige verzoeken, het personeel van een andere instantie tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van het persoonlijk onderhoud over de inhoud van het verzoek. Het blijft echter in eerste instantie wel de bedoeling om bij een toegenomen werklast (ten gevolge van een groot aantal gelijktijdige verzoeken) bijkomend personeel aan te werven voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en bijkomende middelen hiervoor toe te kennen.
Nu al stelt de minister aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het personeel en de middelen ter beschikking die nodig zijn voor het vervullen van hun opdracht (op basis van artikel 57/25 van de wet) en zijn er verschillende mogelijkheden om het personeelskader van het Commissariaat-generaal al dan niet tijdelijk te versterken via detacheringen van ambtenaren vanuit andere overheidsdiensten (Koninklijk besluit van 15 januari 2007 betreffende de mobiliteit van de statutaire ambtenaren in het federaal administratief openbaar ambt) of door interne mobiliteit binnen de FOD Binnenlandse zaken.
Deze nieuwe bepaling laat echter toe om ook personeel van een andere instantie – dus zonder dat zij voor het Commissariaat-generaal werken – in te schakelen voor het afnemen van het gehoor ingeval van een groot aantal gelijktijdige verzoeken. Het gehoor dient te gebeuren conform de voor het Commissariaat-generaal geldende procedureregels.

De minister kan dergelijke beslissing enkel nemen mits instemming van de Commissaris-generaal. De Europese Commissie dient in overeenstemming met artikel 49 van richtlijn 2013/32/EU over deze uitzonderlijke maatregel te worden ingelicht.
Er kan in de eerste plaats gedacht worden aan het tijdelijk inschakelen van het personeel van de Dienst Vreemdelingenzaken dat verantwoordelijk is voor de registratie van de asielaanvraag en de verklaring en de vragenlijst afneemt van de verzoeker.
Daarnaast zou ook het personeel van andere (overheids)instanties of experten van een asieldienst van een andere EU lidstaat kunnen worden ingeschakeld voor het afnemen van het persoonlijk onderhoud. Het kan ook gaan om experten aangesteld door EASO.
De Commissaris-generaal kan vervolgens zonder nieuw gehoor op basis van het dossier en het inhoudelijk gehoor afgenomen door het personeel van een andere instantie een beslissing nemen over het verzoek. Dit laat het Commissariaat-generaal toe om in dergelijke uitzonderlijke situatie van een groot aantal gelijktijdige verzoeken efficiënter te werken en garandeert de tijdige afhandeling van de asielprocedure. Het blijft voor het Commissariaat-generaal echter steeds mogelijk om ingeval van twijfel een bijkomend gehoor te organiseren.
Een belangrijke voorwaarde voor de toepassing van deze bepaling is dat in dergelijke gevallen het personeel van die andere instantie vooraf de relevante opleidingen moet krijgen voor het afnemen van een persoonlijk onderhoud. Het gaat enerzijds om de opleidingen die onder meer de in artikel 6, lid 4, onder a) tot en met e) van Verordening nr. 439/2010 opgesomde elementen bevatten, zoals internationale mensenrechten en het acquis inzake asiel van de Unie, gesprekstechnieken, enz. en anderzijds algemene kennis betreffende problemen die de geschiktheid van de verzoeker om een onderhoud te hebben negatief kunnen beïnvloeden, zoals aanwijzingen dat de verzoeker mogelijk in het verleden gefolterd is. Deze opleidingen zijn identiek aan de opleidingen die conform artikel 4.3 van de richtlijn 2013/32/EU en verder bepaald bij koninklijk besluit minimaal voorzien moeten worden voor het personeel van de beslissingsautoriteit.
De tijdelijke inschakeling van personeel van een andere instantie blijft beperkt tot het afnemen van het gehoor. De inhoudelijke beoordeling van het verzoek, namelijk het opstellen van de ontwerpbeslissingen en het superviseren van de ontwerpbeslissingen blijft de exclusieve bevoegdheid van het personeel van het Commissariaat-generaal dat bovendien houder dient te zijn van een diploma dat toegang geeft tot betrekkingen van niveau A van de Staat (artikel 2 koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). Artikel 15.2 van de richtlijn 2013/32/EU en art. 13.1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stellen dat het gehoor plaatsvindt in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding wordt gewaarborgd. Dit principe geldt eveneens als het gehoor wordt afgenomen door personeel van een andere instantie. Daarnaast stelt artikel 48 van de richtlijn 2013/32/EU dat de autoriteiten die uitvoering geven aan deze richtlijn ten aanzien van alle informatie welke zij tijdens hun werk verkrijgen, gebonden zijn door het vertrouwelijkheidsbeginsel zoals omschreven in de nationale wetgeving. Dit betreft het beroepsgeheim bepaald in artikel 57/27 van de Vreemdelingenwet." (*Parl. St.* DOC 54, 2548/001, p. 92-96).

De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald bij het koninklijk besluit van 11 juli 2003.

Artikel 3, § 2, van dit koninklijk besluit van 11 juli 2003, in verband met die opleidingen waarnaar wordt verwezen in voormeld (oud) artikel 57/5*ter* van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

"§ 2. Binnen het Commissariaat-generaal wordt een kennis- en leercentrum opgericht dat aan de ambtenaren een basisopleiding en voortgezette vorming geeft betreffende ondermeer de toepassing van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van de vluchtelingen, [de Conventies betreffende de rechten van de mens] de Conventies betreffende de rechten van de mens die België binden evenals de andere beschermingsgronden die in de wet zijn voorzien. Hiertoe behoort een opleiding met betrekking tot het verhoren van asielzoekers en interculturele communicatie, evenals een basisinformatie over de specifieke behoeften van de kwetsbare groepen."

In overeenstemming met voorgaande bepalingen, werd tussen België en het EUAA (*The European Union Agency for Asylum*) een operationeel plan overeengekomen "*Operational plan 2025-2026 agreed by the European Union Agency for Asylum and Belgium"*, dat geldig is van 1 januari 2025 tot 30 december 2026 en waarvan de weblink en bijkomende informatie zich in het administratief dossier bevindt (AD CGVS, landeninformatie, 'info EUAA Support). Hierin wordt gesteld dat de activiteiten van het EUAA in het kader van de operationele en technische bijstand zoals omschreven in principe onder het EU-recht vallen aangevuld, waar nodig, met het nationale recht van de gastlidstaat. Dit omvat onder meer de veiligheid en beveiliging van de deelnemende personen en de middelen die worden ingezet voor de activiteiten van het EUAA.

Dit operationeel plan voorziet in een gedragscode voor deskundigen in asielondersteuningsteams (waarvan de weblink zich in het administratief dossier bevindt) en licht toe dat deskundigen die deelnemen aan asielondersteuningsteams de hoogste normen moeten hanteren op het gebied van integriteit, ethisch gedrag,

professionalisme en de eerbiediging en bevordering van de grondrechten en internationale bescherming. Artikel 8, lid 6 en artikel 19, lid 4, van de EUAA-verordening bepaalt dat de deskundigen een opleiding moeten volgen die betrekking heeft op hun taken en functies. De EUAA medewerkers worden opgeleid door het CGVS en het EUAA. Een van de aanwervingsvoorwaarden voor EUAA medewerkers die in België persoonlijke onderhouden afnemen, betreft het bezit van een universitair master diploma. Dit wordt nagegaan bij de aanwerving van de deskundigen (*ibid*.).

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit het geheel van voorgaande bevindingen dat (oud) artikel 57/5*ter* van de Vreemdelingenwet het toelaat om personeel van een andere instantie, waaronder ook deskundigen door het toenmalige EASO (nu het EUAA), tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van het persoonlijk onderhoud.

De Raad stipt verder aan dat uit het voorgaande blijkt dat de tijdelijke inzet van *in casu* het EUAA strikt beperkt blijft tot het afnemen van gesprekken en het onderzoek van de inhoud van het verzoek en dat het opstellen of controleren van ontwerpbeslissingen de exclusieve bevoegdheid van de ambtenaren van het CGVS blijft (*ibid*.).

Verzoeker brengt met zijn theoretisch betoog, alsook met zijn verwijzingen naar de hierboven uitgebreid toegelichte bepalingen, geen valabele elementen bij middels zijn verzoekschrift zodat hij geen afbreuk kan doen aan voorgaande omstandige vaststellingen.
5.6. Wat betreft verzoekers betoog rond het belangenconflict van de EUAA-medewerkers die mogelijks de Griekse nationaliteit zou bezitten, wijst de Raad erop dat – daargelaten dat verzoeker niet staaft dat de EUAA-medewerker die zijn persoonlijk onderhoud afnam de Griekse nationaliteit bezit – hieruit hoe dan ook geenszins zonder meer afgeleid kan worden dat verzoekers beschermingsverzoek niet op onpartijdige wijze werd beoordeeld of dat er sprake is van een belangenconflict, te meer gelet op de hoger weergegeven uiteenzetting inzake het operationeel plan met nadruk op de bepalingen rond de gedragscode voor deskundigen in asielondersteuningsteams.

De Raad kan hierbij dienstig verwijzen naar het beginsel van onpartijdigheid dat als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur ook van toepassing is op organen van het actief bestuur en (onder andere) inhoudt dat bestuursorganen, ambtenaren of mandatarissen geen persoonlijk (juridisch of feitelijk) belang mogen hebben bij de door hen te nemen beslissingen en bij het behandelen van de hen opgelegde zaken niet vooringenomen mogen zijn. Het Hof van Justitie heeft als zodanig bevestigd dat het recht op een onpartijdige behandeling van zijn zaak geldt bij de uitvoering van het Unierecht, in het bijzonder de richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG (HvJ 8 mei 2014, C-604/12, N. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, pt. 19-55). De vereiste van onpartijdigheid wordt bekeken vanuit dubbele ooghoek. Er is met name enerzijds de subjectieve of persoonlijke onpartijdigheid, en anderzijds de objectieve of structurele onpartijdigheid. Het onpartijdigheidsbeginsel waarborgt dus zowel de persoonlijke onpartijdigheid van de personeelsleden en de leden van bestuurlijke organen die mede een beslissing nemen, als de structurele onpartijdigheid van die personeelsleden en bestuurlijke organen op het vlak van de organisatie van deze organen, het verloop van de procedure en het tot stand komen van hun beslissingen (RvS 14 november 2017, nr. 239.876). De subjectieve onpartijdigheid vereist dat geen enkel lid van het betrokken bestuur blijk mag geven van partijdigheid of persoonlijke vooringenomenheid. De objectieve onpartijdigheid vereist dat dit bestuur voldoende waarborgen biedt om elke gerechtvaardigde twijfel omtrent een eventuele vooringenomenheid uit te sluiten (cf. HvJ 27 maart 2019, C-680/16, Dr. August Wolff GmbH & Co. KG Arzneimittel en Remedia d.o.o., pt. 27). De subjectieve onpartijdigheid wordt vermoed tot het bewijs van het tegendeel. In het geval van een aantasting van de objectieve onpartijdigheid moet de daadwerkelijke vooringenomenheid niet worden aangetoond, maar volstaat de schijn van partijdigheid indien die schijn objectief gerechtvaardigd is (A. COOLSAET, *"Hoofdstuk 6. Het onpartijdigheidsbeginsel"* in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, p. 191). Om de schending van de structurele onpartijdigheid aannemelijk te maken, volstaat geen louter subjectieve indruk van partijdigheid, maar moet die indruk objectief gerechtvaardigd kunnen worden, rekening houdend met de concrete, feitelijke elementen van de zaak (RvS 12 mei 2020, nr. 248.530). In geval van structurele onpartijdigheid moet worden onderzocht of er voldoende garanties zijn om objectief gewettigde twijfels over de onpartijdigheid uit te sluiten. Zulke twijfels kunnen rijzen ten gevolge van vaststelbare feiten, waarbij in bepaalde gevallen zelfs de gewekte schijn belang kan hebben (RvS 25 november 2020, nr. 249.039). De nationale autoriteit moet voldoende waarborgen bieden om elke gerechtvaardigde twijfel dat sprake is van een eventueel vooroordeel uit te sluiten (HvJ 8 mei 2014, C604/12, H. N. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, pt. 52).

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat de structurele organisatie van het CGVS onvoldoende garanties biedt om twijfels over de onpartijdigheid uit te sluiten. Vooreerst is het niet de *protection officer* van het CGVS, maar de commissaris-generaal die formeel de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming neemt. Wat betreft de huidige bijstand van het EUAA dient bovendien herhaald te worden dat

deze tijdelijke inzet strikt beperkt blijft tot het afnemen van gesprekken en het onderzoek van de inhoud van de aanvraag en het opstellen of controleren van ontwerpbeslissingen de exclusieve bevoegdheid van de ambtenaren van het CGVS blijft. Dit neemt echter niet weg dat niet kan worden ontkend dat de EUAA-medewerker, die *in casu* het persoonlijk onderhoud heeft geleid met de verzoeker om internationale bescherming en de verklaringen van verzoeker heeft genoteerd, een belangrijke rol speelt. Ook hier zijn evenwel de nodige garanties voorhanden om aan een volgens verzoeker mogelijke partijdigheid van de EUAA-medewerker te remediëren. Zo kan de verzoeker overeenkomstig (oud) artikel 57/5*quater* van de Vreemdelingenwet een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aanvragen (hetgeen hij *in casu* heeft gedaan) en daarover zelf of via zijn advocaat aan het CGVS schriftelijk zijn opmerkingen bezorgen (hetgeen hij *in casu* heeft nagelaten te doen), die door de commissaris-generaal moeten worden onderzocht alvorens in verband met het verzoek om internationale bescherming een beslissing te nemen.

De Raad oordeelt dat *in casu* slechts kan vastgesteld worden dat het administratief dossier geen aanwijzingen bevat – en door verzoeker geen indicaties worden aangehaald – waaruit zou blijken dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet op een objectieve wijze behandeld zou zijn.

Ook uit een zorgvuldige lezing van deze notities van het persoonlijk onderhoud kan niet worden afgeleid dat er zich tijdens het persoonlijk onderhoud onregelmatigheden hebben voorgedaan in die mate dat hieruit enige vooringenomenheid bij de EUAA-medewerker zou kunnen blijken. Zoals verder in dit arrest zal blijken, kan ook uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijken dat er van enige subjectieve partijdigheid sprake is.

De Raad concludeert dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat de commissaris-generaal eenzijdig of selectief zou zijn geweest bij het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder heeft zich ter zake gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen en de door hem geschetste context alsook op de beschikbare landeninformatie. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De EUAA-medewerker die het persoonlijk onderhoud afneemt, heeft evenmin enig belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor er geen indicaties voorhanden zijn dat en hoe deze aangestelde expert *in casu* bevooroordeeld zou zijn geweest en/of op een louter subjectieve manier zou handelen tijdens het afnemen van het persoonlijk onderhoud.

In die zin kan dan ook niet blijken dat de hele keten van het beslissingsproces *in casu* zou zijn aangetast door de (subjectieve) partijdigheid van één van de daarbij betrokken ambtenaren van het CGVS. Een schending van het onpartijdigheidsbeginsel of een belangenconflict kan geenszins aannemelijk worden gemaakt.

6. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland.

Hij verkreeg er de vluchtelingenstatus op 27 november 2024 en werd in het bezit gesteld van Griekse verblijfsdocumenten, waaronder de Griekse verblijfsvergunning (ADET). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers verblijfsvergunning geldig is tot 26 november 2027 (AD CGVS, landeninformatie, antwoord Griekenland op aanvraag derde landen CEDOCA d.d. 6/11/25)

Er zijn geen indicaties dat hij thans in Griekenland niet langer deze beschermingsstatus zou hebben. Hij brengt geen concrete of verifieerbare elementen aan die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat verzoeker geen actueel en effectief verblijfsadres heeft in Griekenland kan immers niet worden afgeleid dat verzoeker niet langer over internationale bescherming in Griekenland beschikt. Indien hij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn beschermingsstatuut omwille van een afwezigheid, of dat hiertoe een procedure is opgestart, komt het verzoeker toe om dit op afdoende wijze aan te tonen, *quod non*.

Bijgevolg wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van (oud) artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in (oud) artikel 33, lid 2, a), van de richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

7. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (*cf.* HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

De Raad brengt verder nog in herinnering dat situaties die geen *"zeer verregaande materiële deprivatie"* teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden.

Schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de voormalige Kwalificatierichtlijn (heden hoofdstuk VII van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347)) die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten niet om een beschermingsverzoek op grond van (oud) artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren (arrest Ibrahim e.a., punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97).

8. Verzoeker betoogt in essentie dat hij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van materiële deprivatie, wat een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

9. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

Het Hof van Justitie heeft herhaaldelijk het belang benadrukt van "*objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten"* voor de beoordeling van de vraag of de te verwachten leefomstandigheden voor een verzoeker als statushouder in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C-540/17 en C-541/17, pt. 38).

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht en beoordeeld, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de voormalige richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken (onder meer met betrekking tot werk, huisvesting, sociale voorzieningen en gezondheidszorg), als wat betreft de toegang tot deze rechten en voordelen. Dit komt overeen met de artikelen 24 tot en met 36 van de Verordening (EU) 2024/1347. Ook de situatie van statushouders bij terugkeer naar Griekenland na verblijf buiten het Griekse grondgebied wordt hierin belicht en besproken.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Gelet op de veelheid aan informatie die door beide partijen wordt bijgebracht, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer op dit ogenblik nog steeds precair en problematisch kan zijn, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (geviseerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen terechtkomen.

Gelet op de voorliggende gegevens stelt de Raad een verdere evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

10. De Raad herinnert eraan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *"een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89). Deze drempel "*wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling"* (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, waaronder het RSA-rapport van april 2026 en het AIDA-rapport van juli 2026, alsook 's Raads rechtspraak van 20 februari 2026, gewezen in Verenigde Kamers, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er (nog steeds) niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De bijgebrachte informatie

over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden. Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer precaire situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "*alle gegevens van de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde. In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van een verzoeker, aan zijn individueel profiel en zijn vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in zijn eigen basisbehoeften te voorzien. In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

11. Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie in zijn verzoekschrift en aanvullende nota toont verzoeker aldus niet aan dat elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie bevindt of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. De conclusie blijft overeind dat een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek dus aan de orde blijft.

11.1. In de bestreden beslissing komt naar voor dat er op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier geen elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in hoofde van verzoeker kan worden afgeleid. Dit aspect wordt door verzoeker niet betwist.

11.2. Verzoeker, een dertig jarige volwassen man, maakt niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland.

Uit zijn verklaringen en bijgebrachte stukken kan niet blijken dat er in zijn hoofde sprake is van enige medische problemen, laat staan dat die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren, op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie. Evenmin blijken er enige indicaties dat zijn medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e).

Aldus brengt verzoeker wat zijn persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

11.3. Zo verzoeker beweert dat hij zijn originele ADET in België gestolen werd en hij daarna zelf zijn Grieks reisdocument vernietigd heeft (NPO, p. 6), betreft dit niet meer dan een blote bewering. Verzoeker is immers niet in staat hiervan enig bewijs, door middel van een aangifte van diefstal, neer te leggen. Wat er ook van zij, wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden op gewezen dat uit de objectieve landeninformatie blijkt dat het mogelijk is om een vervangkaart (*replacement card*) te verkrijgen en dat de procedure gelijkaardig is aan die inzake het verlies van de gedrukte verblijfsvergunning ADET. Verzoeker zal zich aldus naar een asielbureau moeten begeven om het verlies van het document te melden en zal de verklaring van verlies die hem wordt afgegeven, aan de politie moeten overhandigen. Hierna zal hij de kennisgeving die hij zal ontvangen van de politie, aan het asielbureau moeten bezorgen en vervolgens zal hij dan een afspraak moeten maken zodra een beslissing genomen zal worden. Verzoeker maakt alleszins niet aannemelijk dat

hij, om welke reden dan ook, niet bij machte zou zijn om dergelijke stappen te ondernemen, voor zover zijn blote bewering van het verlies van zijn ADET, al zou kloppen.

Wat er ook van zij, ligt er niet enig concreet gegeven voor waaruit blijkt dat verzoekers Griekse verblijfsvergunning thans zou zijn verstreken zodat zijn betoog betreffende de moeilijkheden om deze te hernieuwen bij terugkeer, niet dienstig kan worden aangevoerd.

11.4. Verzoeker verklaart dat hij in Griekenland nooit in bezit is geweest van een AFM of AMKA (AD CGVS, Bijkomende vragen M-status Griekenland, 14.10.2025; NPO, p. 7).

Uit objectieve informatie blijkt echter dat personen, die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, zoals verzoeker, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA-rapport, maart 2025, p. 20; Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland,* september 2024, p. 19-20: "*Statushouders die in of na december 2020 een aanvraag hebben ingediend, zouden in principe dus een AFM moeten hebben.")*. Het fiscaal registratienummer geeft toegang tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning (Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland,* september 2024, p. 19). Dit AFM wordt behouden wanneer de betrokkene een internationale beschermingsstatus krijgt toegekend. Wel dient de begunstigde van internationale bescherming, wanneer hij in het bezit wordt gesteld van zijn ADET, een afspraak te maken bij het bevoegde belastingkantoor om de gegevens van het AFM bij te werken, hetgeen mogelijk is zolang de ADET geldig is (RSA, *Recognised Refugees 2025. March 2025. Access to documents and socio-economic rights*, april 2025, p. 20-21). Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat het voor hem niet mogelijk was/is om deze administratieve formaliteit te vervullen. In tegendeel, hij stelt uitdrukkelijk dat hij geen AMKA en/of AFM had omdat hij die niet nodig had (NPO, p. 7). Het komt aan verzoeker toe om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden, wat hij klaarblijkelijk naliet te doen. Toen verzoeker in Griekenland was, had hij derhalve een fiscaal registratienummer ontvangen waarmee hij toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Uit objectieve informatie blijkt dat deze AFM geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA-rapport, maart 2025, p. 21: *"the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the residence permit and cannot be used until the ADET is renewed"*). Het is de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het al dan niet kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning.

Hetzelfde geldt voor het sociale zekerheidsnummer (AMKA). De AMKA wordt pas gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt: *"According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit expires"* (AIDA/ECRE, *Country Report:* Greece, juni 2024, p. 248). Verzoeker toont niet aan dat hij niet in de mogelijkheid was om zijn AMKA aan te vragen en/of te activeren en blijkt hiertoe ook geen enkele moeite te hebben gedaan (NPO, p. 7). Het weze herhaald dat het verzoeker toekomt om de middelen die het recht en zijn status hem in Griekenland bieden, terdege te gebruiken, hetgeen hij allerminst aantoont.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie - in zoverre verzoeker verder nog de vereiste benadrukt van het hebben van een wettig verblijf en daarbovenop het aanleveren van bewijs van werkelijk verblijf in Griekenland, alsook van tewerkstelling alvorens een actieve AMKA wordt uitgereikt of een bestaande AMKA opnieuw te activeren - dat een intentieverklaring van een werkgever volstaat, dat het voorleggen van een geldige ADET volstaat als bewijs van wettig verblijf en dat het bewijs van verblijf in het land onder meer kan bestaan uit een huurovereenkomst. Gelet op hetgeen hierna wordt uiteengezet in verband met verzoekers zelfredzaamheid en middelen, blijkt niet dat het voor verzoeker onmogelijk zou zijn de nodige documenten voor te leggen nodig voor de activering van de AMKA en evenmin dat hij de periode nodig om zijn AMKA te bekomen en te activeren niet zou kunnen overbruggen zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie te belanden. Hierbij dient nog te worden benadrukt dat verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid heeft die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden. Het ontbreken van concrete verwijzingen hiernaar en de door de Griekse overheid verstrekte informatie, gelezen in het licht van het AIDA-rapport van juli 2026, laten niet toe te concluderen dat er een cirkelredenering bestaat tussen de activering van het AMKA-nummer en de registratie van een arbeidsovereenkomst. De verwerende partij concludeert terecht dat uit de voorhanden zijnde bronnen niet blijkt dat om legaal te kunnen werken in Griekenland een actieve AMKA nodig is.

Gelet op het geheel van de bronnen die voorliggen en zoals afdoende uiteengezet *supra*, kan in de huidige stand van zaken worden besloten dat een actieve AMKA geen voorwaarde is om in Griekenland legaal te kunnen werken. Een AMKA-nummer volstaat.

Het dient te worden herhaald dat er geen indicaties zijn om aan te nemen dat verzoeker niet meer in bezit is van een geldige ADET, hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

De commissaris-generaal oordeelt in haar aanvullende nota met betrekking tot de AMKA, en meer bepaald de actieve AMKA overeenkomstig de beschikbare landeninformatie, op goede gronden als volgt:

"Het laatste AIDA-rapport dat in juli 2026 is gepubliceerd, bevestigt de noodzaak om een AMKA te activeren om toegang te krijgen tot gezondheidszorg en de noodzaak voor begunstigden van bescherming om een arbeidsovereenkomst of een toezegging tot aanwerving te verstrekken die is gedownload op het ERGANI-platform om hun verblijf in Griekenland aan te tonen. Hoewel dit rapport uitgebreid ingaat op kwesties die verband houden met zowel werkgelegenheid als sociale zekerheid, wordt er geen melding gemaakt van de noodzaak om in het bezit te zijn van een actieve AMKA om een arbeidsovereenkomst te kunnen sluiten. De verwijzing naar de website van de Griekse overheid (https://www.amka.gr) bevestigt dat een bewijs van tewerkstelling moet worden voorgelegd om de AMKA te activeren, maar geeft geenszins aan dat een actieve AMKA een voorwaarde is voor tewerkstelling.

Uit bijkomend onderzoek (COI Focus. GRECE. Activation de l'AMKA et accès au marché du travail, van 13 februari 2026, beschikbaar op https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/griekenland-activation-de-lamka-et-acces-aumarche-du-travail) blijkt dat een AMKA.-nummer nodig is voor de registratie van een arbeidsovereenkomst in het ERGANI-systeem, doch dit géénszins over een actief AMKA-nummer moet gaan. Het Griekse ministerie erkent echter dat, hoewel uit de wet geen sprake is van onderlinge afhankelijkheid, administratieve belemmeringen zowel de registratie van een arbeidsovereenkomst als de activering van het AMKA-nummer kunnen bemoeilijken, waardoor de indruk van een cirkelredenering ontstaat. Uit de analyse van bovenstaande objectieve informatie kan echter niet worden geconcludeerd dat een actieve AMKA noodzakelijk is om een arbeidsovereenkomst op het ERGANI-platform te registreren. Het ontbreken van concrete verwijzingen hiernaar en de door de Griekse overheid verstrekte informatie, gelezen in het licht van het laatste AIDA-rapport, laten niet toe te concluderen dat er een cirkelredenering bestaat tussen de activering van het AMKA-nummer en de registratie van een arbeidsovereenkomst. Uit de bijgebrachte bronnen blijkt niet dat om legaal te kunnen werken in Griekenland, een actieve AMKA nodig is (zie naar analogie, arrest nr. 340544 van 5 februari 2026 en arrest nr. nr. 348 387 van 10 juni 2026).

Toegang tot gezondheidzorg voor begunstigden zonder actieve AMKA blijft zeer moeilijk. Echter wijst de info erop dat begunstigden zonder actieve AMKA niet verstoken zijn van toegang tot medische noodhulp, op voorwaarde dat begunstigden naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat (COI Focus. GRECE. Accès aux soins de santé et détention d'un AMKA van 31 maart 2026 beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_grece._acces_aux_soins_de_sante_et_detention_dun_amka_20260331_0.pdf). Verschillende ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op: https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare_; Communication on the status of migration management in mainland Greece (p. 4, 12). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociale zekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection - beschikbaar op : https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ENGLISH_BROCHURE.pdf)."

Verzoeker toont niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland, en in de mate hij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, wat *in casu* niet wordt aangetoond, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de bevindingen in de bestreden beslissing in dit verband en de vaststellingen *supra* doen wankelen.

11.5. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift op de moeilijke situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Hij volhardt in zijn verklaringen aangaande zijn ervaringen in Griekenland, wijst op de moeilijke toegang tot huisvesting, gezondheidszorg, de arbeidsmarkt en taallessen en wijst op algemene landeninformatie aangaande de situatie van statushouders in Griekenland die volgens hem een ernstig risico uitmaken op onmenselijke of vernederende behandeling.

Zoals in de bestreden beslissing alsook in de aanvullende nota van 5 augustus 2026 van de verwerende partij terecht wordt gesteld, volstaat het gegeven dat verzoeker bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, niet om te besluiten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Met betrekking tot zijn aangevoerde vrees bij terugkeer naar Griekenland moet worden benadrukt dat verzoeker Griekenland slechts beschouwde als een doorreisland (NPO, p. 6). Voorts is hij in Griekenland in totaal slechts anderhalve maand gebleven (NPO, p. 8 en 10) en heeft hij er louter een reispaspoort aangevraagd omdat het de enige manier was om Griekenland te verlaten (NPO, p. 6). Dergelijke verklaringen kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als een oprechte intentie om er een duurzaam bestaan uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Hierbij komt nog dat verzoeker expliciet aangeeft dat hij in Samos en in Athene niet gezocht heeft naar werk omdat hij het niet wilde (NPO, p. 10-11). Verder stelt hij dat hij geen hulp zocht bij organisaties omdat hij dit niet nodig had en probeerde hij niet om de Griekse taal te leren (NPO, p. 11).

11.6. Nochtans geeft verzoeker wel degelijk blijk van de nodige zelfredzaamheid en zijn er geen elementen aanwezig in zijn hoofde die doen besluiten dat hij niet in staat mocht of mag worden geacht zich in Griekenland in zijn hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming staande te houden. Verzoeker brengt hiertoe ook in zijn verzoekschrift geen enkele concrete elementen aan. Ter terechtzitting geeft verzoeker nog aan dat hij in België via een interimkantoor werk heeft gevonden en sedert juli 2025 aan de slag is als logistiek medewerker. Hij onderneemt niet de minste poging om de motieven in verband met zijn zelfredzaamheid, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in de stukken van het administratief dossier, te ontkrachten. Zij blijven integraal overeind en luiden als volgt:

“Daarenboven blijkt dat u wel voldoende zelfredzaam bent om uw leven in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Zo kon u nadat u het centrum verliet naar Athene reizen en daar drie dagen in een hotel verblijven waarna u er een appartement huurde (CGVS, p.10). U ging er ook op restaurant (CGVS, p.11). U kon dit betalen omdat u handelaar bent en een eigen bedrijf hebt (ibid.). Om bijvoorbeeld uw reis van Samos naar Athene te betalen maakte u geld over van uw Turkse rekening via Western Union in Griekenland (CGVS, p.10). U verklaart verder dat u in Athene bijvoorbeeld niet op zoek ging naar werk omdat u al geld had en uw handel goed liep (ibid.). U was in Griekenland enkel op zoek naar veiligheid (ibid.). Ook in België bent u enkel werkzaam om te bewijzen aan de staat dat u geen last bent, maar niet omdat u het zelf financieel nodig heeft (CGVS, p.10-11). U kon verder zelf de kosten van uw reispaspoort betalen (CGVS, p.6). Ook uw reis van Griekenland naar België bekostigde u zelf (CGVS, p.13). Daarenboven reisde u als handelaar regelmatig tussen verschillende landen en spreekt u naast Arabisch en Turks ook Engels (CGVS, p.5, 11, 13). Gevraagd hoe goed u Engels spreekt, verklaart u 40% (ibid.). Ter volledigheid moet ook worden opgemerkt dat u uw middelbaar onderwijs afwerkte en één jaar aan de universiteit verder studeerde (CGVS, p.4). U volgt in België ook cursussen Nederlands (CGVS, p.4-5). Bovenstaande elementen getuigen dan ook van zelfredzaamheid, keuzemogelijkheden en dat u over middelen beschikte om uw vertrek en reis doorheen Europa te bewerkstelligen.

U toont niet op afdoende wijze aan dat u niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien u toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen u evenwel niet aantoont. U toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. U toont niet aan dat u, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

Wat de toegang tot huisvesting betreft, herinnert het CGVS eraan dat, hoewel de toegang tot huisvesting en fatsoenlijke materiële omstandigheden voor personen die om internationale bescherming verzoeken, gewaarborgd is, een dergelijke verplichting niet bestaat ten aanzien van personen die internationale bescherming genieten (art. 34, lid 1, van de kwalificatierichtlijn). Uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat artikel 3 niet kan worden uitgelegd als een verplichting voor de Hoge Verdragsluitende Partijen om een recht op huisvesting te garanderen aan alle personen die onder hun rechtsmacht vallen, en dat hieruit geen algemene plicht kan worden afgeleid om vluchtelingen financiële bijstand te verlenen zodat zij een bepaald levenspeil kunnen handhaven (EHRM, Samsam Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië, 2 april 2013, §70). Begunstigden van internationale bescherming moeten in principe hun opvangcentrum 30 dagen na de toekenning van hun status verlaten. Verder bestaat

er in beperkte mate ondersteuning door het HELIOS+-programma, de opvangcentra voor daklozen, lokale initiatieven en ngo's. Bijgevolg is de meerderheid van de begunstigden van internationale bescherming "self-accommodated" en verblijft zij in informele huisvesting (zie Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken in september 2024).

Het enkele feit dat de Griekse autoriteiten u bij uw terugkeer geen huisvesting zullen garanderen, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat u zou worden blootgesteld aan een situatie die kan worden gelijkgesteld met onmenselijke behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. Het is aan u om aan te tonen dat u volledig afhankelijk zult zijn van overheidssteun en dat de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten ertoe zou leiden dat u, ongeacht uw wil en persoonlijke keuzes, in een situatie van extreme materiële ontbering zou terechtkomen, waardoor u niet in uw meest elementaire behoeften, zoals eten, drinken, wassen en huisvesting, zou kunnen voorzien en waardoor uw lichamelijke of geestelijke gezondheid zou worden aangetast of in een staat van verval zou raken die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin HvJ-EU, 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 90).

U maak niet aannemelijk dat u daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in uw elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat u zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Het CGVS beschikt evenmin over aanwijzingen dat u verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Uw situatie kan dan ook niet worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak)."

De voorgaande vaststellingen zijn terecht en pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de moeilijkheden om werk en huisvesting te vinden in Griekenland, alsook verwijst naar algemene landeninformatie inzake de toegang tot huisvesting, de arbeidsmarkt, gezondheidszorg en taallessen, kan dit niet volstaan ter weerlegging van de voormelde concrete vaststellingen, waaruit blijkt dat verzoeker een gebrek aan inspanningen heeft geleverd om een duurzaam leven op te bouwen in Griekenland. Er kan niet ingezien worden hoe verzoeker gedurende zijn kortstondig verblijf in Griekenland alle mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs en gezondheidszorg zou hebben uitgeput. Hij maakt dit alleszins niet aannemelijk.

De Raad benadrukt dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen.

Verzoeker brengt geen dienstige elementen aan die de vaststellingen, dat hij niet over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt en wel degelijk de nodige zelfredzaamheid had/heeft om in zijn levensbehoeften te voorzien, weerleggen.

Verzoekers zelfredzaamheid, gepaard met zijn korte verblijf in Griekenland, noopt tot de conclusie dat verzoeker geen enkele intentie had om in Griekenland een duurzaam leven op te bouwen, ook al beschikte hij duidelijk over de daartoe benodigde capaciteiten.

Nu verzoeker beperkte stappen heeft gezet op het vlak van huisvesting en tewerkstelling en Griekenland al verliet korte tijd na het verkrijgen van zijn vluchtelingenstatus, kan hij bezwaarlijk stellen dat hij geen kans maakte op het verkrijgen van een job of onderdak of toegang tot medische zorgen. Verzoeker toont met zijn algemeen betoog in zijn verzoekschrift en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van verweerder niet aan dat hij zijn rechten in Griekenland niet zou kunnen doen gelden. Aangezien geen oprechte intentie kan blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland, is het voor verzoeker onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland en slaagt hij er op geen enkele manier in om aan te tonen dat zijn rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat verzoeker over voldoende zelfredzaamheid en middelen beschikt opdat hij zich opnieuw zou kunnen vestigen in Griekenland.

11.7. Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de

nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die hij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Verzoeker toont in het bijzonder niet aan dat het voor hem onmogelijk was om stappen te ondernemen en zijn AFM en AMKA te bekomen (zie *supra*).

11.8. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek zou hebben gevoerd met betrekking tot zijn verklaringen over de problemen met de mensensmokkelaars. Hij beperkt zich tot een loutere stelling, zonder *in concreto* aan te duiden welk element door de commissaris-generaal zou zijn veronachtzaamd en welk aspect zou leiden tot een andersluidende beoordeling. Verzoeker gaat er immers aan voorbij dat hij uitdrukkelijk verklaard heeft dat hij in Griekenland nooit persoonlijk bedreigd werd en enkel hoorde van een Syrische man en van vrienden dat zijn smokkelaar naar hem op zoek zou zijn (NPO, p. 9). Verzoeker maakt ook op geen enkele manier aannemelijk dat hij naar de Griekse autoriteiten zou zijn geweest om hiervan melding te maken, waardoor hij bezwaarlijk kan voorhouden dat die hem niet de nodige bescherming zouden willen verlenen. De motieven in de bestreden beslissing in dit verband zijn pertinent en draagkrachtig, blijven integraal overeind en luiden als volgt:

“Problemen in Griekenland

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat u voor de problemen die u met de smokkelaars hebt gehad, of indien deze problemen zich bij terugkeer naar Griekenland zouden voordoen, geen of onvoldoende gebruik zou kunnen maken van de beschermingsmogelijkheden die in Griekenland beschikbaar zijn. U verklaart dat u aan de politie bevestigde dat de chauffeur die u transporteerde bij uw aankomst in Griekenland een smokkelaar was en ondertekende een document (CGVS, p.8-10). Hierna zouden de smokkelaars naar u zijn beginnen zoeken omdat ze vernomen hadden dat u de chauffeur verklikt had (ibid.). Echter, werd u in Griekenland nooit persoonlijk bedreigd en hoorde u dit enkel van vrienden en van een Syrische man die u zei dat de smokkelaar naar u op zoek was (CGVS, p.9). U verklaart verder dat dit de autoriteiten in Griekenland niks kon schelen, maar uit uw verklaringen blijkt niet dat u aangifte deed van deze situatie. U stapte enkel naar de kampautoriteiten die de procedure voor u versnelden zodat u sneller het kamp kon verlaten (CGVS, p.8-10). U legt ook geen documenten voor in verband met deze situatie. Ook uw verklaring dat de smokkelaars misschien een foto van u zouden kunnen hebben, is louter een blote bewering. Als de autoriteiten niet op de hoogte zijn van strafbare feiten, kunnen zij uiteraard geen onderzoek instellen om uw agressors op te sporen en kunnen zij dus geen maatregelen tegen hen nemen. In dit verband hebt u dus niet aangetoond dat u met onverschilligheid van de Griekse autoriteiten bent geconfronteerd.
Bovendien moet worden benadrukt dat de door een nationale autoriteit geboden bescherming effectief moet zijn. Deze bescherming hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming bieden tegen alle handelingen van derden. De autoriteiten hebben een plicht om de burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverplichting in. Bovendien kan geen enkele rechtsregel absolute bescherming bieden, maar volstaat het dat er redelijke maatregelen bestaan om vervolging of ernstige schendingen te voorkomen.

Daarnaast diende u in Griekenland ook een aanvraag tot gezinshereniging in die u terug introk toen u de situatie in Athene zag (CGVS, p.14). U verwijst naar een situatie waarbij u zag hoe mannen een handtas van een vrouw stalen (CGVS, p.11). In restaurants kreeg u ook de boodschap om op uw spullen te letten en voorzichtig te zijn (ibid.). U voelde zich hierdoor onveilig (ibid.). Echter, volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt géén melding van concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.”

11.9. De motieven in de bestreden beslissing in verband met de door verzoeker neergelegde documenten worden door verzoeker onbesproken gelaten. Daar zij pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in de stukken van het administratief dossier, blijven zij onverminderd overeind.

12. Verzoeker klaagt nog aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet gestelde beslissingstermijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd en dat nergens wordt uiteengezet waarom deze termijn niet werd gerespecteerd. Deze termijn van vijftien werkdagen is echter een termijn van orde. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van (oud) artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot

niet-ontvankelijk verzoek binnen de door (oud) artikel 57/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet gestelde termijn worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker lijkt te suggereren in het verzoekschrift. Het overschrijden van deze termijn brengt geen verlies van bevoegdheid met zich mee (*cf.* RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Verzoeker maakt een schending van (oud) artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijneis, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de motiveringsplicht om deze reden dan ook niet aannemelijk. Bovendien kan verzoeker niet voorhouden te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

13. In de mate verzoeker aanvoert dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoeker actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Op geen enkele wijze toont hij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van terugdrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont hij *in concreto* aan dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.

14. Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

15. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt *in casu* gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, QY t. Bondsrepubliek Duitsland, overwegingen 49-54).

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland. Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van (oud) artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard.

Nu het voorliggend beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, moet er bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in artikel 3, 1) en 5) *juncto* 9 en 3, 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend zesentwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	I. FLORIO